

Sygn. akt III PSK 17/22

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa E. S.

przeciwko V. spółce z o.o. z siedzibą w W.

o odszkodowanie w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia,
wynagrodzenie, ekwiwalent za urlop wypoczynkowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 7
grudnia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu
z dnia 9 września 2021 r., sygn. akt VIII Pa 96/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej V. Spółki z o.o. z siedzibą w W. na rzecz powódki E. S. 1.350 zł (jeden tysiąc i trzysta pięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z 9 września 2021 r. oddalił apelację pozwanego pracodawcy V. spółka z o.o. w W. od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z 21 czerwca 2017 r., który zasądził powódce E.S. odszkodowanie za rozwiązanie umowy o pracę, wynagrodzenie i ekwiwalent za urlop.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c. Skarżący podał, „że w sprawie:

a. występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące stosowania unormowania art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c., co związane jest z odpowiedzią na pytanie, czy powołanie w treści uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego sformułowania „jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego” jest wystarczające dla spełnienia wymogu wskazania w uzasadnieniu wyroku dowodów, na których sąd się oparł,

b. zachodzi nieważność postępowania z art. 379 pkt 4) k.p.c.”.

Powódka wniosła o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Negatywna ocena wynika z następujących przyczyn.

Ad 1. Warunkiem pierwszej podstawy przedsądu jest to, że istotne zagadnienie prawne występuje w sprawie (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). W sprawie rozstrzygniętej wyrokiem decyduje prawo materialne. Chodzi o to, że skarżący nie zarzuca naruszenia prawa materialnego, które decyduje o wyniku sprawy i stanowi punkt odniesienia do oceny zarzutów naruszenia prawa procesowego. Nie każde naruszenie procesowe składa się na zasadną podstawę kasacyjną, znaczenie ma dopiero naruszenie przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Innymi słowy bez zarzutu naruszenia prawa materialnego w skardze kasacyjnej istotne zagadnienie prawne nie może być redukowane do pytania, czy Sąd spełnił obowiązek z art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż wówczas funkcja przedsądu nie będzie miała granic i postępowanie kasacyjne stanie się powszechną (kolejną) instancją. Ponadto zgłoszone zagadnienie nie ma rangi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż odpowiedź nie wykracza poza zwykłą wykładnię prawa, która nie stanowi podstawy przedsądu (*a contrario* art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

skoro znaczenie ma dopiero kwalifikowana potrzeba wykładni wynikająca z poważnych wątpliwości w wykładni lub rozbieżności w orzecznictwie). Sedno zagadnienia dotyczy nie wykładni a „*stosowania unormowania art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c. ...*”. Wówczas właściwą jest podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., która jako jedyna ma na uwadze indywidualny interes skarżącego w przyjęciu jego skargi kasacyjnej do rozpoznania. Potwierdza to pytanie wniosku *„czy powołane w treści uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego sformułowania „jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego” jest wystarczające dla spełnienia wymogu wskazania w uzasadnieniu wyroku dowodów, na których sąd się oparł” (?)*. Odpowiedź zależy wówczas od przedmiotu sprawy, jej przebiegu i zebranego materiału, co również uprawnia stwierdzenie, że przedmiot analizy ma charakter indywidualny (konkretny), czyli właściwy dla podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przepisy dotyczące uzasadnienia wyroku mogą być naruszone, co nie musi być równoznaczne z wadliwością wyroku. Wszak Sąd Najwyższy oddala skargę kasacyjną również wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie mimo błędnego uzasadnienia odpowiada prawu (art. 398¹⁴ k.p.c.). Uzasadnienie wyroku sporządza się po jego wydaniu i choćby z tej przyczyny nie ma wpływu na podjęte rozstrzygnięcie. Przepisy dotyczące koniecznych elementów uzasadnienia same w sobie nie stanowią płaszczyzny prawnej do podważenia podstawy faktycznej i materialnej wyroku, bo za to odpowiadają adekwatne zarzuty materialne i procesowe skargi – art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Czym innym jest ocena zarzutu naruszenia art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c. (w związku z art. 391 § 1 k.p.c.), który może być zasadnym zarzutem kasacyjnym, gdy uzasadnienie orzeczenia Sądu drugiej instancji uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego i czym innym może być ocena stopnia wadliwości lub braków uzasadnienia wyroku jako podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Tak jak nie każda wadliwość uzasadnienia wyroku Sądu powszechnego od razu składać się będzie na zasadną procesową podstawę kasacyjną (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), tak samo nie każda wadliwość uzasadnienia wyroku składać się będzie na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Jak wskazano nie każde uchybienie procesowe ma wpływ na wynik sprawy. Znaczenie

ma uchybienie procesowe, jeśli mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Skoro taką miarą ocenia się zarzut procesowy podstawy kasacyjnej, to tym bardziej jest ona aktualna w odniesieniu do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jako że znaczenie ma dopiero aż oczywista zasadność skargi kasacyjnej, czyli kwalifikowane naruszenie przepisów postępowania. Oznacza to, że wadliwość uzasadnienia wyroku nie powinna być mniejsza niż w sytuacji z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Jak zauważono na początku punktem odniesienia jest wówczas prawo materialne, gdyż to ono decyduje o wyniku sprawy, czyli określa treść zobowiązania, a więc prawa i obowiązki stron, natomiast w aspekcie dowodowym jakie ustalenia są potrzebne dla co najmniej dostatecznego wyjaśnienia przedmiotu sporu, co też determinuje zakres postępowania dowodowego oraz które dowody mają znaczenie w sprawie. To właśnie decyduje o negatywnej ocenie zgłoszonej podstawy przedsądu, gdyż wniosek skupia się na uzasadnieniu wyroku, w sytuacji, gdy powinien wykazać naruszenie prawa materialnego (brak jest tego we wniosku), nawet przyjmując za punkt wyjścia przepisy o uzasadnieniu.

Ad 2. Nie jest zasadny zarzut nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. i art. 324 § 3 k.p.c.). Wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 9 września 2021 r., VIII Pa 96/20 (w aktach sprawy k. 572) jest podpisany przez 3 sędziów orzekających w składzie.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 2 pkt 5, § 9 ust. 1 pkt 2 i stosowanego odpowiednio do odpowiedzi na skargę kasacyjną § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (wpz 47.142,86 zł stawka minimalna 3.600 zł x 75% x 50%).